

KASZÁS JÁNOSNÉ ICA VERSEI

SZÁNCSENGŐ

Száncsengő helyett,
a covid hangja cseng.
A melegség mi előnt,
nem a szeretett.
A pandémia egyik,
tünete ez.
Már szagokat sem érzek,
a munkám során ezt,
áldásként élem meg.
Hisz ebből kifolyólag,
a halásom s látásom kifinomultabb lett.

Most fűtés se kell,
a számla legalább kevesebb lesz.
A munkám úgy is elvesztettem,
Viktor bácsi ad lehetőséget.
Csomagoljunk tesztekét vagy,
álljunk be hisz kevés az ember.
Vállalkozásba nem kezdek, hisz
az adó alól csak akkor mentesülhetek,
ha van bevétel.

Sírnak a gyerekek éhesek ,
Mit tegyek lopjak csaljak s hazudjak,
Szeretnék utat mutatni gyermekeimnek,
Viszont ha ezt teszem mártírként elveszek s ők
üres pocakkal menek el.

Szúró tövis,
leforduló vércsepp.
Komoly sebhely,
be borítja egész testem.
Mellkasomon nehezék,
tüdőm felett fájó érzés.
Álmatlan éj mesélj,
kártékony veszély.
Arcomon a könny lecsordul,
sós sebek a múlt.
Az éterben remény,
szele csapja fülem.
Szerdánként kód jelek.
Finom illat járja át testemet.
Egy kicsit a hétköznapi,
rohanásból megpihenek.

Sokszor jajgatunk mi emberek
Bár tudnánk értékelni ,
a megélt perceket .
Hálát adva a napnak.
Nehéz idők karon fogjuk egymást
Most sajnós ez van a virtuális valóság
Kávés csésze koccan
A nap sugara csillan rajt.

EGY CSEPP

Egy csepp a sós vizű tengerből.
Mint tudjuk a víz létlemünk.
S testünk jelentős részét teszi ki.
Mi mind egy csepp vagyunk.
Néha fuldoklunk s szomjazunk.
Olyan utat törünk a hullámokban.
Mely néha ,néha sziklának csap.
Mikor apály van feledésbe merülünk,
S ha dagály újra magával ragad a sodrás.
Oda hol a víz kincs mégha sós is
Előfordul hátunkra hajót
S szőrfdeszkrét raknak,
De mi akkor is törjük, törjük az utat
Míg csepp vagyunk a tengerben ,
Nem hagyjuk víz nélkül a tengert.

LÁTHATATLAN ELLENSÉG

Szájra maszk,
levegőt vehetsz alatta.
Kezed gyakran mossad,
a vírust be ne szippantsd.
Ha tüsszentesz,
a könyököd hajlatába tedd,
vagy végy elő zsebkendőt,
úgy biztonságosabb lesz.
Zárd magad börtönbe,
láthatatlan ketrecbe.
Sehova ne menj,
tehetsz ellene!
A kétméteres távolságot tartsd be,
légy figyelemmel embertársadra,
főként a krónikus betegekre,
öregekre.
Tettre fel!
Mutass példát!
Kezet ne fogjál,
Gyakran szellőztess!
Használd ki kényszerből megnőtt idődet.

Beszélgess
családtagjaiddal többet.
Mit eddig nem osztottál meg velük,
most élj a lehetőséggel.

A homokóra apró szemei lassan peregnek,
telnek a percek szinte üresen.
A remény, mi éltet
és hűséget teremt.
Bízz benne!
Kézzelfoghatóvá válnak napjaink
megtanulunk őszintén szeretni.
Minden percet megélni,
értük hálát adni.
Összefogunk s együtt győzünk!
Mit megtehetünk védelmünkért,
megtesszük.
Mi rakjuk közösen a köveket,
rajtunk múlik
díszes- e vagy szögletes. Ezeket
egymás mellé téve
utat képezhetünk,
ha valaki elesik,

fölsegítjük.
Érték lesz,
ha embertársamat majd

újra megölelhetem.

HONTALAN

Hontalan árván,
kitagadva botorkál.
A lélek mi néha,
szívembe hasítja
Testemet átjárja,
reszkető félelem.
Verejtékem gyógyítja be sebemet.
Vérem mindenfele, fodorzódva látszik,
csapkodja a házak oldalát is.
Esik az eső , szakadni kezd,
mi elmossa kínzó szenvedésemet.
S nem hagyok magam után semmit,
mert földi javam s ingóságom sincs.
Csak egy valamit , mely örök a szeretett,
mi tombol s átölel.
Hagyatékként e érzést hagyom a világnak,
ne legyen többé hiány a szív e részében,
a lélek mi mozgasson minden embert.
Nem voltam se Isten se emberfeletti lény,
egy ember lennék mély érzésekkel,
ki saját bőrén tapasztalta meg a

kegyetlenséget.

Hontalan halk szóval,
némán egy papírral tollal.
Élettelen testben volt lélek.
Tova szált értelem, megvetttet ember,
kit ütöttek vertek s így terelgetek.
Könnyeiket nyelve fájdalmat viselve,
lett ma s holnap.
Szívem még vert , a levegő
ordító tűzként haladt át testemen.
S vár mikor lesz utolsó lehelet.
Áldás lenne a pillanat,
mikor tudom itt hagyom,
a földi mi voltam.

A fájdalom csontjaimról lerágja,
rostjait húsomnak ,
volt hazám hol élek hontalan.
S nincs honvágyam,
az eltelt évek miatt.
Egykor összeszorított fogakkal türtem,
küzdöttem ha kellett ha nem.

Mi szülőházám volt mára emlék csupán,
a Kárpátmedencében egy ország,
hol büszkén viseltem ,hoggy Magyarként éljek
ahol először dobbant meg szívem.
Ma az issza fel verejtekem.
Könnyeim potyognak,
patakokban folyik eme ország,
térsegeinek különböző térsegeinek szegletein.
Az idő elteltével reményt nem adva,
Múlásával egyre jobban taszítanak a sírba.
Elvágják a fő ütőerem,
mi továbbítaná a vért az ereimben.
Magyarnak születtem s eben a hazában,
kivetettként bánnak velem.
Lelkemben honol a csend.